

РОБЪРТ ШЕКЛИ
ПОСЛЕДНИТЕ ДНИ НА
(ПАРАЛЕЛНИЯ?) СВЯТ

Превод от английски: Рени Димитрова, 1997

chitanka.info

Когато обявиха края на света, ние с Рейчъл решихме все пак да не се разделяме.

— Какъв смисъл има? — попита ме тя. — Няма да имаме време да си създадем нови връзки.

Аз кимнах, но не бях убеден. Страхувах се от това какво би станало, ако не настъпи края на света, ако великото събитие закъснее, отложи се и остане за безкрайно далечно бъдеще. Може да са сгрешили в изчисленията на ефекта от Z-полето. Учените може да не са разбрали значението на Саперщайновата връзка и тогава до Вечността или до Второ пришествие, в зависимост от това кое ще настъпи първо, ще останем двамата с Рейчъл с нашите вечни оплаквания, свързани в една апокалиптична връзка, по-здрава от брачната клетва. Казах това на Рейчъл но приемлив според мен начин.

— Не бой се — отвърна ми тя. — Ако светът не свърши навреме, както са предвидили видните учени, ти ще се върнеш в своя мрачно обзаведен апартамент, а аз ще остана тук с децата и с любовника си.

Това бе успокоително, разбира се. Не ми се искаше да прекарам края на света сам в мрачно обзаведения си апартамент, който споделях с една японка и нейния приятел-англичанин и където нямаше телевизор. Нямаше да имам какво да правя освен да слушам как японката разговаря с приятелите си по телефона и да се храня в китайския ресторант, чийто собственик бе обещал да работи и докато свършва света или поне докато това е физически възможно, тъй като той не смяташе, че промените могат да станат толкова бързо.

— Не ми се иска да преживея такова нещо в обикновена обстановка — каза Рейчъл. Затова тя измъкна всичките си запаси — тайландски пръчици, зърнест кафяв кокаин, киселината под форма на мънички червени звездички, сушените гъби от Бог знае къде, червено ливанско и зелено мароканско, и ааа, да, последните няколко скъпоценни каалуди и накрая два-три могадона.

— Нека съберем умопобъркващите си запаси и да се въздигнем преди да пропаднем — каза тя.

Останалите хора също се подготвяха. Самолетните компании извършваха специални полети по случай края на света до Ултура Тул, Валпарайсо, Куала Лумпур — ексцентрични пътешествия за смъртни. Естествено, медиите също излъчваха много предавания. Някои от любимите ни програми бяха прекъснати и заменени със специални

предавания по случай края на света. Ние превключихме на „Последен разговор“ на Си-Би-Ес.

— Е, май най-после ни отрязаха квитанцията. Имам тук един гост, професор Мандракс от университета в Лос Анджелис, който ще ни обясни как ще стане голямото събитие.

На който и канал да обърнем, се появяваха физици, математици, биолози, химици, философи, лингвисти и коментатори, които се опитваха да обяснят онова, което обясняваха. Професор Джонсън, виден космолог говореше:

— Е, разбира се, това не е точно космологично събитие, освен ако не говорим метафорно за ефекта му върху нас. Ние, хората, с ограничените си схващания, смятаме тези неща за много важни. Но мога да ви уверя, че по скалата на приоритетите, по която работя аз, това събитие няма никакво значение. То всъщност е нещо обикновено. Нашето малко слънце влиза в Z-полето точно по времето на Саперщайновата връзка, от което следва промяна на местните условия. Естествено, аз не говоря съвсем точно, тъй като неточността е до една деветнадесета от стотната, но професор Уейвър от философския факултет може да ви каже нещо повече по този въпрос.

— Ами да — заговори професор Уейвър. — „Краят на света“ е едно безсмислено словосъчетание. Ние се сблъскваме с един проблем, който зависи от гледната точка. Може да се каже, че от някоя друга точка за наблюдение, ако такава съществува, този край всъщност не е никакъв край. Просто един момент на болка, скъпи мои, а после вечен живот, ако ми позволите да цитирам поета.

На друг канал чухме, че армията изпраща печени пуйки за банкет на нашите служаци в Германия. Имало мнения да ги приберат у дома, но после решили да ги оставят на позиция, за в случай че все пак това не е краят на света, а някоя дяволска комунистическа провокация от онези, на които знаем, че са способни руснаците с изопаченото им чувство за хумор и непрекъснато желание да създават трудности на другите. Чухме още, че китайците изобщо не са съобщили този факт или така наречен факт на населението си, а само са разлепили анонимни съобщения, не по-големи от пощенска марка, подписани от „Един загрижен съсед от квартала“.

А Рейчъл не можеше да разбере защо Едуард, нейният любовник, упорито се бе затворил в стаята си и работеше по романа си.

— Няма защо да се занимаваш повече с него — каза му тя. — Няма да има кой да ти го издаде или прочете.

— Че какво значение има? — попита Едуард и ми намигна. Аз го разбирах напълно, тъй като също работех като луд, за да завърша собствената си работа по оформяне на счетоводните документи от последния ден и го правех с огромно удоволствие. Защото краят на света за един писател представлява срока на сроковете — последния срок: дванадесет часа в полунощ и край на писането, приятели. Какво предизвикателство! Аз знаех, че всички писатели, художници, артисти по света правеха същото. Че се създава нещо като последен ордъвър, който би могъл да предизвика интерес сред историците в някой паралелен на нашия свят, където няма да има подобна катастрофа.

— Ами да — говореше професор Карпентър. — Концепцията за паралелните светове, бих казал, е обективна, но недоказуема поне за времето, което ни остава. Аз лично бих я приел като желана мечта, въпреки че моят добър приятел професор Мунт, известният психолог, е по-компетентен да се произнесе по този въпрос.

Тази вечер Рейчъл приготви фамозната си вечеря с пълнена пуйка, залята с боровинков сос и пай от сладки картофи, покрит с разбити белтъци. Тя сготви даже специалните си китайски печени ребърца, макар китайците да не вярваха в предстоящото събитие, изключая малките съобщения с предупреждението. Всички хора по света започнаха отново да пушат с изключение на непоправимите няколко непушачи, които не вярваха в настъпването на края на света и продължаваха да се боят от рак на белите дробове. И умиращите на смъртния си одър се бореха да поживеят още малко, съвсем мъничко, така че когато си идат, всички да си идат заедно с тях. И някои лекари продължаваха да стоят дежурни, позовавайки се на абсурдния си дълг, докато други безгрижно играеха голф и тенис и даже не се опитваха да усъвършенстват ударите си.

Пуйка с четири крака и осем крилца. Похотливи сцени по телевизията — след като всичко свършва, значи и всичко е позволено. Безгрижни отговори на служебни писма: „Скъпи Джо, що не си вземеш договора и не си то завреш нали знаеш къде. Представлението свърши и аз най-после мога да ти кажа какъв тъпанар си. Но ако има някаква грешка по отношение на Края, бих искал да знаеш, че това

писмо е просто една шега, която съм сигурен, че ти като много умен човек ще оцениш по достойнство.“

Всички ние бяхме разкъсани между противоречиви желания за забрава и предпазливост. Ами ако не умрем? Да повярваш в настъпването на края на света изискваше акт на доверие както от страна на мияча на чинии, така и от университетския професор.

И в тази последна нощ от съществуването, аз оставих цигарите завинаги. Абсурд. Какво значение имаше? Но го направих, защото Рейчъл винаги ми бе казвала, че абсурдите са важно нещо. И аз винаги съм знаел, че е така. Затова изхвърлих пакета „Малрборо“ и се заслушах, когато професор Мунг говореше:

— Желание за удовлетворение или обратното. Смъртното желание за удовлетворение не може произволно да бъде обобщено в обективна корелация, ако мога да използвам термина на Елиът. Но ако вземем например Юнг в нашия синтез и приемем този край като архитин, да не говорим за Уелтаншаунг, нашето разбиране се разширява с изчезването на *времето, което имаме на разположение* в черната дупка на миналото, която съдържа всичките ни мечти и възжеления.

Най-после дойде последния час. Аз разрязах пуйката и Едуард дойде от стаята си за достатъчно дълго време, че да може да си вземе парче от гърдите и да попита за мнението ми за последната промяна, която бе направил в последната глава на романа си.

— Трябва да се поработи още — казах аз.

— Но това е жестоко — намеси се Рейчъл.

— Да, и аз мислех, че трябва да се пипне малко — съгласи се с мен Едуард и се върна в стаята си.

Навън улиците бяха пусти, с изключение на няколкото нещастници, които не можеха да стигнат до някой телевизор. Ние изгълтахме всички останали наркотици и бясно местехме каналите. Аз бях донесъл пишещата си машина в кухнята и записвах всичко, а Рейчъл говореше за отпуските, които е трябвало да си вземем. Аз пък мислех за всички жени, които би трябвало да съм любил, а в дванадесет без пет Едуард отново дойде от стаята си и ми показа новата версия на последната глава.

— Да, този път си успял — казах аз.

— И за мисля така. Останала ли е малко кока? — попита Едуард.

Ние изгълтахме останалия наркотик.

— За Бога, не можеш ли да престанеш да пишеш? — каза Рейчъл.

— Трябва да запиша всичко — отвърнах и аз.

А тя ме прегърна. Едуард също ме прегърна. Ние тримата прегърнахме децата, на които бяхме разрешили да останат до късно, понеже беше Краят на света.

— Рейчъл, съжалявам за всичко — казах аз.

— И аз също — каза тя.

— Не мисля, че съм сбъркал в нещо, но и аз съжалявам — каза Едуард.

— За какво съжалявате? — попитаха децата, но преди да успеем да им отговорим, преди да решим всъщност за какво съжаляваме...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.